

ת"פ 36472/10/12 - מדינת ישראל נגד תומר שלום משעלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36472-10-12 מדינת ישראל נ' משעלי(אסיר)
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

מדינת ישראל	בעניין:
ע"י ב"כ עו"ד	
סולי לביא	
המאשימה	
נגד	
תומר שלום משעלי	
ע"י ב"כ עו"ד	
אסף טל	
הנאשם	

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שישה אישומים, כולם מתחום עבירות המרמה על נגזרותיו השונות, כפי שיפורט להלן.

בדיון שהתקיים בתאריך 22.1.15 הודיעה המאשימה כי היא חוזרת בה מהאישום השישי בכתב האישום, נוכח העובדה שלא הצליחה לאתר את המתלוננת וביקשה לזכות את הנאשם מאישום זה.

אחלק את הדיון באישומים שנותרו על פי סדר הופעתם בכתב האישום.

2. אישום ראשון:

על פי המיוחס לנאשם באישום זה, בתקופה הרלוונטית לאישום זה הייתה זוהר לוי (להלן - "זוהר/המתלוננת") ידידתו של הנאשם.

בחודש אפריל 2010, או בסמוך לכך, ביקש הנאשם מזוהר את פרטי חשבון הבנק שלה, בטענה שחשבונו אינו תקין ושהוא אמור לקבל כסף מחברת ביטוח בגין תאונת דרכים בה היה מעורב.

הנאשם טען בפני זוהר בכזב כי תקבל לחשבונה מחברת הביטוח סכום של 5,000 ₪ וסכום נוסף של 7,000 ₪.

לאור מצגי השווא, ולאחר שהתייעצה עם אלמונית, שהתייצגה כעורכת דינו של הנאשם, הסכימה זוהר לבקשתו של הנאשם ומסרה לו את פרטי חשבון הבנק שלה (להלן: "חשבון הבנק") וכן צילום תעודת זהות, צילום כרטיסי חיוב ותדפיס עובר ושב של חשבונה לתקופה של שלושה חודשים.

בתאריך 23.3.10, או בסמוך לכך, פנה הנאשם טלפונית לחברת "לאומי קארד" (להלן - "חברת האשראי"), התחזה בכזב כזוהר, באמצעות שימוש בפרטיה האישיים כפי שנמסרו לו על ידה וביקש להעמיד לזכותו הלוואה בסך של 7,000 ₪, אשר תוחזר ב-36 תשלומים חודשיים, שיופחתו מחשבון הבנק.

בתאריך 28.3.10, או בסמוך לכך, פנה הנאשם פעם נוספת טלפונית לחברת האשראי והזמין כרטיס חיוב שמסגרתו 5,000 ₪, תוך שהוא מתייצג בכזב כזוהר, באמצעות שימוש בפרטיה האישיים של זוהר כפי שמסרה לו.

בתאריך 18.4.10, או בסמוך לכך, לאחר שקיבל את כרטיס האשראי לידי, ביקש הנאשם טלפונית מחברת האשראי להפקיד לחשבון הבנק סכום של 5,000 ₪, כגובה המסגרת של כרטיס האשראי, אשר תוחזר לחברת האשראי ב-18 תשלומים חודשיים, שיופחתו מחשבון הבנק.

במהלך חודש אפריל 2010 נכנסו לחשבון הבנק סכומי ההלוואות, בסך של 7,000 ₪ ו-5,000 ₪.

זוהר משכה את סכומי ההלוואה מחשבונה, מתוך אמונה כי מדובר בסכומי הביטוח שהופקדו על ידי הנאשם, ומסרה אותם במזומן לנאשם.

משגילתה זוהר כי מחשבונה משולמות הלוואות שלא נטלה, פנתה לחברת האשראי ודבר המרמה התגלה.

במעשים המתוארים לעיל, התחזה הנאשם בכזב כזוהר, הזמין בשמה במרמה מחברת האשראי כרטיס חיוב, לקח בשמה הלוואות וקיבל במרמה סכום כולל של 12,000 ₪.

בגין מעשים אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירות של התחזות כאחר - עבירה לפי סעיף 441 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וקבלת דבר במרמה - עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

3. במענה לאישום זה, שהגיש הנאשם בכתב, באמצעות בא כוחו, הודה הנאשם בקיומה של מערכת ידידות עם זוהר, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, וטען כי במסגרת יחסי הידידות הלוותה לו כסף, אך מעבר לכך כפר בכל העובדות המיוחסות לו באישום זה, בין אם כפירה ישירה ופוזיטיבית ובין אם מחוסר ידיעה.

חרף הכפירה הגורפת שמסר הנאשם, כבר בפתח עדותו הראשית הודה בעובדות הבאות:

באותה תקופה הגיע לו כסף מחברת הביטוח, עקב תאונה שעבר ועל כן פנה לזוהר וביקש את הסכמתה לעזור לו בהלוואה כספית.

זוהר הסכימה למלא אחר בקשתו.

הנאשם נתן לזוהר את מספר הטלפון של עורכת הדין שלו.

זוהר נתנה לו את הכסף בשתי פעימות, סכום ראשון בסך 7,000 ₪ וסכום נוסף בסך 5,000 ₪.

עם זאת המשיך הנאשם לכפור בטענה שהתחזה בכזב בשם זוהר בפני חברת כרטיסי האשראי, כי קיבל הלוואה מחברת כרטיסי האשראי וחתם בכזב על מסמכים לחברת האשראי בשמה של זוהר.

אין חולק, אם כן, כי הנאשם קיבל מזוהר סכום כולל של 12,000 ₪.

גדר המחלוקת נוגע לשאלה האם הנאשם קיבל מזוהר את סכום הכסף, כהלוואה ממנה - כטענתו, או שניטל על ידו, בשמה של המתלוננת, כהלוואה מחברת האשראי, על יסוד התחזותו בפניהם והמצג הכוזב שהציג בפניהם, והועבר לידי ע"י המתלוננת, לאחר שהופקדו בחשבונה, על יסוד מצג השווא שהציג בפניה, לפיהם מדובר בכספי ביטוח המגיעים לו - כטענתה.

4. הראיות, אפוא, לגבי העובדות שנותרו במחלוקת, נסמכות על גרסת המתלוננת, שמהימנותה תיבחן להלן, הנתמכת ומחוזקת בעיקרה בראיות נסיבתיות, שעל מהימנותן ומשקלן של אלה אעמוד בהמשך, אל מול גרסת הנאשם, שלא הובאה כל ראיה לתמיכה בה.

גרסת המתלוננת

המתלוננת מסרה גרסתה בארבע הזדמנויות: בשתי חקירותיה במשטרה, בעימות שנערך לה עם הנאשם ובעדותה בבית המשפט.

בתאריך 15.6.2010 הגישה המתלוננת **תלונה** במשטרה ובמסגרתה מסרה את העובדות שהתגבשו לכדי כתב האישום.

בתלונתה הוסיפה כי לבקשתה קיבלה מחברת האשראי העתק הטופס עליו כביכול חתמה, וגילתה כי החתימות על גביו אינן שלה, מספרי הטלפונים הרשומים בטופס אינם מוכרים לה והכתובת, אליה נשלח כרטיס האשראי, הינה כתובתו של הנאשם בדירה השכורה שם הייתה אתו בעבר.

לדבריה, פנתה לנאשם בטלפון והוא הכחיש כל קשר לעניין. בבוקר התלונה הבטיח לה הנאשם לחזור אליה אך מאז אינו זמין ואינו עונה לשיחות. (נ/5).

חמישה חודשים לאחר הגשת התלונה הראשונה, בתאריך 17.11.10, הגיעה המתלוננת **שנית** למשטרה ומסרה דיסקים של הקלטות שיחות שערכה עם הנאשם בנוגע להלוואות האמורות.

באותה הודעה הוסיפה וסיפרה שעובר למסירת פרטי חשבונה לנאשם, טען הנאשם בפניה שיש לו עורכת דין שמטפלת בנושא של התביעה מחברת הביטוח ולבקשתה מסר לה מספר טלפון של גב' בשם דורית. זוהר התקשרה אליה ודורית אמרה לה שהתהליך מאוד פשוט ואין לה מה לדאוג.

כעבור מספר חודשים התקשרה זוהר שוב לנאשם וביקשה ממנו את מספר הטלפון של עורכת הדין והקליטה את השיחה. הסתבר לה שלבחורה אכן קוראים דורית אבל היא לא עורכת דין ואינה מכירה את הסיפור ואת הנאשם. (נ/6).

כבר בשלב זה אני מוצאת לנכון לציין שהנאשם אישר בעדותו שנתן למתלוננת טלפון של עורכת דין, אף שלטענתו

הוא עצמו נפל קורבן לאותה עורכת דין.

בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם הטיחה בו המתלוננת: "רמזת שאתה צריך לקבל כסף ועברת תאונה ואתה רוצה שהכסף של התאונה יכנס לחשבון שלי כי יש לו בעיה. אמרת לי שאני אדבר עם עו"ד שלו בשם דורית ונתת מספר טלפון שאין לי מושג של מי הוא. ואני בטעות שלי נתתי לו את פרטי חשבון הבנק שלי".

עוד אישרה בעימות שהשיחות המוקלטות - שתיים מהן היו בינה לבין הנאשם ושיחה אחת זו שיחה בינה לבין דורית ("שאין לי מושג מי זו").

כשהוטחה בפני המתלוננת טענת הנאשם לפיה התלוננה נגדו מתוך יצר נקם הגיבה בפליאה "על מה אני רוצה להתנקם בך [...] אני רוצה אולי להיזכר. למה אתה לא מסתכל עליי" הנאשם התחמק מלהגיב לתמיהתה והשיב "אני לא רוצה להגיד לך". (2/ת).

בעדותה בבית המשפט חזרה זוהר על גרסתה הצביעה על פעולות ההפקדה של הסכומים מחברת לאומי קארד, פעולות המשיכה ותשלומי ההלוואה לחברת לאומי קארד בתדפיס חשבון הבנק שלה (10/ת). זוהר סיפרה שאת הכסף מסרה לנאשם במזומן ביום ביצוע המשיכה.

כמו כן חזרה ותיארה כיצד נודע לה שמקור הכספים שנכנסו לחשבונה, נמשכו על ידה ונמסרו לנאשם, הם כספי הלוואה מחברת האשראי ולא כספי הביטוח, כפי שטען בפניה הנאשם.

במהלך עדותה בבית המשפט הופנתה המתלוננת למסמכים של חברת האשראי, הקשורים לבקשה לקבלת כרטיס אשראי והתבקשה התייחסותה, הכל כמפורט להלן:

א. **טופס "בקשה טלפונית לקבלת כרטיס כלל קארד"** (5/ת) - לטענתה לא ראתה את הטופס והוא לא הגיע אליה מעולם, מעולם לא התגוררה בכתובת המופיעה על גבי הטופס, שד' העצמאות 64 בבת ים, אך ידעה לספר כי היא יודעת שזו כתובתו של הנאשם אצלו ביקרה מספר פעמים. עוד הוסיפה וטענה כי לא מדובר בכתב ידה או בחתימותיה על הטופס, שם משפחתה של אמה לפני הנישואין לא היה לוי, כפי שמופיע בטופס, וכי אינה מזהה את מספר הטלפון המצוין בטופס, מלבד מספר טלפון אחד שנמחק בקו מעליו, שהינו מספר טלפון של הנאשם.

ב. **מכתב מחברת האשראי מתאריך 10.5.2010** שנשלח לכתובת שד' העצמאות 64 בת ים (6/ת) - לטענתה גם את המסמך הזה לא ראתה, שכן כאמור, נשלח לכתובתו של הנאשם.

ג. **טופס "בקשת הלוואה לכל מטרה"** של חברת לאומי קארד (7/ת). המתלוננת ציינה כי בחתימות נכתב שמה "זהר" בלי האות "ו" ושהיא מעולם לא חתמה בלי "ו". עוד ציינה כי כתוב ששם משפחתה של אמה לפני הנישואין היה כהן בעוד שאמה מעולם לא נשאה את השם כהן.

ד. **מכתב מחברת כרטיסי האשראי בנוגע לבקשה להלוואה** (8/ת). גם בנוגע למסמך זה ציינה המתלוננת כי הוא נשלח לכתובתו של הנאשם בבת ים וכי מעולם לא ראתה אותו קודם לכן.

5. במהלך עדותה בבית המשפט התבקשה המתלוננת להסביר מדוע הקליטה את השיחות שקיימה עם הנאשם ומה למדה על מעורבותו של הנאשם בקבלת ההלוואה שאת סכומה העבירה לו.

מתשובתה ניתן ללמוד כי החליטה להקליט אותו לאחר ששיחות שקיימה עמו, בעקבות גילוייה שלחשבונה נכנסו כספי הלוואה ולא כספי הביטוח, חשה שהוא "התחיל למרוח" אותה.

מהשיחות עמו, בהן נשמע מבטיח לבדוק את העניין ו"שהוא יסגור את זה" הבינה שהוא מודה שקיבל ממנה את הכסף, שהוא מנסה למשוך זמן וכן **"שהוא לא התנהל לבד, אלא עם עוד מישהו או עוד מישהי כי גם בחברת האשראי אמרו לי שבחורה לקחה את כרטיס האשראי והתחזתה בשמי ודיברה איתי מישהי שטענה שהיא עוה"ד שלו"**.

מאחר שהמתלוננת הגיעה להסדר עם חברת האשראי, לפיו הוסכם שתחזיר מחצית סכום ההלוואה, התבקשה להבהיר מה טעם מצאה להגיע להסדר, אם אכן ההלוואה לא נלקחה על ידה, כטענתה.

בתשובה בהירה, הגיונית וסבירה הסבירה המתלוננת את שיקוליה והשיבה: **"פניתי לעו"ד שהוציא להם מכתב, ובתשובה שלהם הם אמרו שהם מוכנים לבוא לקראתי חצי חצי כי גם לי הייתה אחריות כי הוצאתי כסף מבלי לראות מאיפה הוא נכנס וזה היה לשיקולי אם להמשיך איתם בהתכתבויות או להגיע איתם למשפט או לשלם להם חצי והם יבואו לקראתי בחצי ובעצת העו"ד שלי שהוצאות המשפט והוצאות המכתבים יעלו לי יותר אז החלטתי לשלם את זה"**.

ב"כ הנאשם ביקש למצוא סתירות בגרסת המתלוננת כשעימת אותה עם עדותה של חוקרת חברת האשראי, הגב' עינת חמו, אשר העידה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם הפעיל עליה מערכת לחצים לתת לו את מספר חשבון הבנק ואילו בהודעתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט לא סיפרה זאת.

לכך השיבה המתלוננת כי אכן הסכימה רק לאחר שדיברה עם עורכת הדין כביכול ולאחר מספר פעמים שהנאשם פנה אליה וכי ציינה הכול במשטרה ואיננה יודעת מדוע הדברים לא באו לידי ביטוי בהודעה שנגבתה ממנה **"אני לא עורכת דין, אני לא יודעת לקרוא חוזים או איך הוא מתמצת את זה, אבל הייתי בסערת רגשות, הייתי מאוד נסערת, ומה שעניין אותי זה לטפל בזה וזה"**.

עוד עימת אותה ב"כ הנאשם עם העובדה שבהודעתה במשטרה סיפרה שהנאשם אמר לה שצריך להיכנס כסף מחברת ביטוח על תאונת דרכים ואילו בעימות עמו אמרה "רמזת" שאתה צריך לקבל כסף".

המתלוננת הסבירה כי **"באחת השיחות של הנאשם איתי נסענו ברכב והוא זרק משהו באוויר, הוא אמר אני לא יודע מה לעשות אני צריך עזרה ממישהו יש לי איזה כסף שאני צריך לקבל מחברת ביטוח, הוא רמז, והחשבון שלו מעוקל, וזאת כדי לראות אם אני בעניין. ואני לא הצעתי את עצמי. לאחר מספר ימים הוא כבר לא רמז אלא ביקש. ואמר את זוכרת שדיברתי איתך על זה, יש מצב שאת עושה לי את הטובה הזאת"**.

6. ראוי לציין כי המתלוננת סיפרה את גרסתה, כמתואר בעובדות כתב האישום, גם לגבי עינת חמו, חוקרת במחלקת הביטחון של חברת לאומי קארד.

7. **לסיכום:** התרשמתי שהמתלוננת מסרה גרסה אמינה על השתלשלות האירועים שהובילו לקבלת כספי ההלוואה מחברת האשראי, אותם העבירה לנאשם, לאחר שסברה שמדובר בכספי ביטוח, שהנאשם היה אמור לקבל, על פי המצג הכוזב שהציג בפניה.

המתלוננת שטחה את גרסתה בצורה קולחת, נתנה הסברים הגיוניים וסבירים לתהיות, ככל שהועלו בפניה, לגבי סתירות לכאורה שהתגלו בגרסאות שמסרה בהזדמנויות השונות.

לא מצאתי שהסתירות והפרכות עליהן הצביעה ההגנה, שהוזכרו לעיל, פוגמות במהימנותה. מדובר בשינויים סמנטיים, שכאמור הובהרו והוסברו על ידי המתלוננת ולא עלה בידי ההגנה לערער את מהימנותה.

8. לגרסת המתלוננת ניתן גם למצוא **חיזוקים בראיות נסיבתיות** שבהצטברותן מובילות למסקנה אחת ולפיה הנאשם הוא זה שפנה לחברת האשראי התחזה בשמה, השתמש בפרטי החשבון ובמסמכים שקיבלה כדי לקבל כרטיס אשראי והלוואות, שנכנסו לחשבונה של המתלוננת, נמשכו על ידה והועברו לנאשם, על יסוד המצג הכוזב שהניח בפניה על מקור הכספים שנכנסו לחשבונה עבורו.

להלן פירוט ראיות החיזוק:

א. תדפיס תנועות לחודש 04/10 בחשבונה של המתלוננת (ת/10)

נמצא כי בתאריך 1/4 נכנס סכום של 7,000 ₪ מלאומי קארד וסכום זה נמשך במזומן מהחשבון בתאריך 4/4.

בתאריך 19/4 נכנס סכום נוסף מלאומי קארד בסך 5,000 ₪ וסכום זה נמשך במזומן מהחשבון בתאריך 21/4.

אין מחלוקת, גם אליבא דגרסת הנאשם, שהוא קיבל את שני הסכומים האמורים מהמתלוננת וכי היה אמור לקבל כסף מחברת ביטוח בגין תאונה שעבר, אף אם אינו קושר בין השניים.

ב. טופס "בקשה טלפונית לקבלת כרטיס אשראי" (ת/5)

ג. טופס "בקשת הלוואה לכל מטרה" (ת/7)

על גבי כל אחד משני הטפסים רשומים שני פרטים שקושרים את הנאשם - כתובת המגורים, שד' העצמאות 64, חולון ושני מספרי טלפון להתקשרות: על הטופס ת/5 - מספרי הטלפון 050-4844442 (להלן: "**המספר הראשון**")

ו-054-7043839 (מחוק בקו) (להלן "המספר השני").

על הטופס ת/7 המספר הראשון ובנוסף המספר - 052-5957969 (להלן: "המספר השלישי").

הראיות הקושרות את הנאשם לכתובת המופיעה בשני הטפסים:

המתלוננת מסרה בעדותה שמדובר בכתובת בה התגורר הנאשם.

כתובת זו גם מופיעה ככתובת שמסר הנאשם כמען מגוריו בהודעתו הראשונה (ת/1) והוא אף אישר בהודעתו כי התגורר שם תקופה קצרה.

על אף האמור, לגבי גרסתו במשטרה, הכחיש הנאשם בפתח חקירתו הנגדית בבית המשפט את העובדה שגר אי פעם בכתובת זו וניסה בלהטוטנות לשונית ובמניפולציות מילוליות להרחיק את עצמו מהכתובת האמורה "ש. איפה גרת כשנפגשתם יחד? ת. בתל אביב. ש. לא גרת שם, אלא בשד' העצמאות 64 בבת ים. ת. לא נכון. אתה רוצה להגיד איפה גרתי??? ש. זה עולה מדברי זוהר. ת. לא גרתי אף פעם בכתובת הזאת, גם לא כשיצאתי אתה. אני חושב שהכתובת לא נכונה. גרתי בבת ים אבל לדעתי גרתי ברחוב המצבה. זה היה מזמן. אולי כשנעצרתי ובאתי לחקירה, גרתי בבת ים".

רק לאחר חקירה צולבת חוזרת ונשנית בעניין, לאחר שגם הוצג בפניו שזו הכתובת שמסר ככתובת מגוריו במועד חקירתו, השיב לא בלי היסוס ניכר "זה מה שאמרתי, יכול להיות שבזמן שנחקרתי ונעצרתי גרתי שם".

הראיות הקושרות את הנאשם למספרי הטלפון המופיעים בטופס הבקשה:

בעדותו בבית המשפט הכחיש הנאשם שמספרי הטלפון המופיעים על הטפסים היו אי פעם שלו ו/או כי הוא מכיר אותם. כשעומת עם טענת המתלוננת לפיה התקשרה אליו לאחד המספרים הנקובים השיב "אני לא זוכר את המספר הזה".

בהודעתה במשטרה (נ/2) מסרה המתלוננת את המספר השני הרשום בטופס הראשון, כמספר הטלפון אליו הייתה מתקשרת לנאשם ועל כך גם חזרה בעדותה בבית המשפט.

מספר טלפון זה גם מופיע בדו"ח, שהופק על ידי המשטרה ממערכת אדם, כמספר הטלפון של הנאשם (ת/59).

נציגת חברת לאומי קארד, הגב' עינת חמו, מסרה בהודעתה (נ/2) כי שיחת הטלפון שבה התבקשה הנפקת

כרטיס האשראי, בתאריך 14.4.2010 התקבלה מטלפון שמספרו הוא המספר השני הנ"ל. כמו כן העידה כי בתאריך 18.4.2010 התקבלה שיחה נוספת, במטרה להפעיל את הכרטיס, מטלפון שמספרו הוא המספר הראשון.

הדיסק עליו מופיעות שתי שיחות הטלפון האמורות, הוגש בהסכמה (ת/11 תמליל ת/12). בשיחות נשמע קול גבר ונציג חברת לאומי קארד פונה אליו בלשון זכר, באותן שיחות נשמע הגבר מוסר הן את הכתובת המופיעה על הבקשה והן את שני מספרי הטלפון הרשומים.

מסמך, ועליו בין היתר רשום בכתב יד מספר הטלפון הראשון שבבקשה, הועבר לבדיקת מז"פ עם דוגמאות כתב יד של הנאשם.

חוות דעתה של מומחית מז"פ הגב' גילה ניבזרג הוגש בהסכמה.

בחוות הדעת מציינת המומחית כי מצאה **"התאמה בתכונות הכתיבה בין הרישומים המוקפים בעיפרון על גבי הטופס (ביניהם שמו של הנאשם ומספר הטלפון הראשון - ה.ג.) [...] לבין דוגמאות כתב היד בשם תומר שלום משעלי במידה שאינה מותירה בי ספק של ממש שהרישומים האמורים נכתבו על ידו"**.

במסגרת חקירתו הנגדית עומת הנאשם עם דו"ח מז"פ ועם ממצאי המומחית לפיה מספר הטלפון שנרשם לצד שמו, בטופס שנבדק על ידה, והזהה למספר הטלפון הראשון שנמסר לחברת האשראי - נכתב בכתב ידו.

בתגובה כל שהיה לנאשם לומר הוא **"אני לא זוכר שרשמתי את זה"**.

ד. מעבר לעובדה שהנאשם לא נתן הסברים סבירים למסמכים המפלילים ולראיות המפלילות, כפי שפורט לעיל, הייתה כל גרסתו רצופה סתירות והתחמקויות.

אתיחס להלן לסתירות ולהתחמקויות העיקריות:

בלב המחלוקת בין המתלוננת לנאשם עמדה השאלה האם הנאשם היה אמור לקבל כספים מחברת ביטוח עקב תאונת דרכים שעבר, וביקש את פרטי חשבונה על מנת שהכסף ייכנס לחשבונה, כטענתה, או שביקש ממנה הלוואה, כטענתו, כשאין מחלוקת, כאמור, שקיבל מידה סכום של 12,000 ₪.

כשעומת עם טענתה, במהלך חקירתו במשטרה, שלל אותה וטען כי **"לא היה ולא נברא. היא עשתה לי הלוואה מרצונה"**.

בעדותו בבית המשפט, במהלך חקירתו הראשית, שינה גרסתו לגרסה המשלבת בין טענת התאונה לטענת הלוואה וטען לראשונה שאמנם היה אמור לקבל כספים בגלל תאונה אך קיבל את הכספים מאוחר יותר

ובינתיים ביקש מהמתלוננת הלוואה "כמובן שהיא הסכימה מיד. נתתי לה את הטלפון של עורכת הדין והיא נתנה לי את הכסף".

חוסר העקביות בגרסתו בא לידי ביטוי גם בהתייחסו לטענת המתלוננת לפיה מסרה לו את פרטי חשבון הבנק שלה, כאשר הכחיש בחקירתו הנגדית שביקש מהמתלוננת את פרטי חשבון הבנק שלה כדי שייכנס כסף מחברת הביטוח "זה שקר מוחלט [...] לי היא לא נתנה שום דבר" אך באותה נשימה הוסיף "היא נתנה את הפרטים לעורכי הדין".

די באמירה זו כדי לאשש את גרסת המתלוננת לפיה מסרה את פרטי חשבונה לנאשם, על אף ניסיונו של הנאשם להתחכם ולטעון שהוא עצמו לא קיבל את הפרטים ואלה נמסרו על ידי המתלוננת לעורכי דינו, לאחר שכאמור לעיל אישר גם את טענת המתלוננת לפיה נתן לה לשוחח עם עורכת דינו.

בגרסתו תומך למעשה הנאשם בגרסת המתלוננת לפיה סיפר לה שעליו לקבל כספי ביטוח, שאם לא כן לא ברור מה מקור ידיעתה על כך.

עם זאת הנאשם לא תמך כלל טענתו כי אכן עבר תאונת דרכים וכי היה אמור לקבל כספי ביטוח. טענת התאונה נטענת כטענה בעלמא, הנאשם לא זכר את המועד בו ארעה התאונה, לא הוצג כל מסמך משטרתי, אף שלטענתו הוגשה על האירוע תלונה במשטרה, לא הוגש כל מסמך מחברת הביטוח שיתמוך בגרסתו על כספים שכביכול היה אמור לקבל וודאי שלא הובאה לעדות "עורכת הדין" שלטענתו טיפלה בענייניו ואשר שוחחה עם המתלוננת.

אלה בלבד מצביעים על מצג שווא שהציג הנאשם בפני המתלוננת לצורך קבלת פרטי חשבונה, בהם עשה שימוש לקבל במרמה את כרטיס האשראי ואת ההלוואות מחברת האשראי.

ה. אם לא די בכל אלה, הוגשו הקלטות של שיחות שלטענת המתלוננת קיימה עם הנאשם ובהן נשמע המשוחח מבטיח לה ש"יסגור את הסיפור הזה".

בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם שהמדובר בשיחות שהוא קיים עם המתלוננת, כשלטענתו הוא אינו מזהה את השיחות ואת תוכן.

בעדותו בבית המשפט הופנה לאמירות הללו בתמליל. הפעם כבר לא הכחיש שהמדובר בתמליל השיחה שלו עם המתלוננת, אלא אמר "ברור שאסגור לה את ההלוואה. היא הלוותה לי את הכסף הזה ולא נתנה לי אותו מתנה". בהמשך כשהתבקש לעיין בתמליל השיחה אמר "אני לא מעוניין לקרוא את התמליל". כשהטיח בו ב"כ המאשימה שמי שאינו קשור מגיב אחרת ואומר שהוא לא קשור לזה, השיב "הכוונה הייתה לסגור לה את ההלוואה. מה הבעיה עם זה? אתה מקבל את אותן תשובות ושואל את אותן שאלות".

ו. הנאשם ביקש לבסס את הגנתו על הטענה שהתלונה הוגשה על ידי המתלוננת, כדי להתנקם בו ובעדותו בבית המשפט הסביר כי הרצון לנקום בו נובע מכך שנפרד ממנה אחרי תקופה שהיו זוג.

המתלוננת שללה את הטענה שהיו ביניהם יחסים של בני זוג וטענה לידידות גרידא.

לא רק שהנאשם לא הביא כל ראיה לתמוך בטענתו לקיום יחסי זוגיות ביניהם, אלא שבמהלך העימות שנערך ביניהם התחמק ממתן תשובה למתלוננת על מה היא רוצה לנקום בו וכך התנהלה ביניהם השיחה:

"(החוקר: תומר טוען שהוא לא חתם על מסמכי חברת האשראי ואת בכוונה מתלוננת עליו כי את רוצה להתנקם בו, תגובתך? ז. על מה אני רוצה להתנקם בך? ת. את יודעת על מה בדיוק אני מדבר. ז. על מה. אני רוצה אולי להיזכר. למה אתה לא מסתכל אליי? ת. אני לא רוצה להגיד לך". העובדה שהנאשם מתחמק ממתן תשובה למתלוננת ומפירוט על מה לטענתו המתלוננת רצתה להתנקם בו - פוגמת באמינות גרסתו.

9. גרסתו של הנאשם, לכל אורכה, לא הייתה מהימנה על"י מכל הטעמים עליהם הצבעתי במהלך ניתוח הראיות ובהעדר הסבר סביר ואמין לראיות הנסיבתיות, שהוצגו בפניו, המובילות, בצירוף גרסת המתלוננת, לאפשרות סבירה אחת בלבד ולפיה הנאשם הוא זה שהתחזה בשמה בפני חברת האשראי, תוך מתן פרטים כוזבים על כתובתה, מספרי הטלפון ושם המשפחה של אמה (כשפעם אחת טען ששמה לוי וכשנאמר לו שבמקום אחר רשום כהן שינה לכהן - כשלטענת המתלוננת אף אחד מהשמות אינו נכון), לאחר שהציג בפני המתלוננת טענת כזב לגבי הצורך שלו בפרטי חשבון הבנק שלה.

התוצאה היא שאני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את המעשים והעבירות המיוחסים לנאשם, ומרשיעה אותו בעבירות כדלקמן:

התחזות כאחר - עבירה לפי סעיף 441 לחוק העונשין;

קבלת דבר במרמה - עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

10. בשולי הכרעת הדין באישום הראשון אציין כי בסיכומי העלה ב"כ הנאשם טענה ולפיה לא ניתן להפנות אצבע מאשימה לעבר הנאשם, כשיש מסמכים אובייקטיביים המלמדים כי התייצבה אישה עם תעודת זהות של המתלוננת.

לכאורה מדובר בתהייה, אולם בהינתן האמון שנתתי בגרסת המתלוננת לפיה הייתה מעורבת בסיפור גם אישה, עמה שוחחה על פי הפניית הנאשם, עובדה שאינה מוכחשת על ידי הנאשם, לא ניתן לשלול את האפשרות ש"האישה" שהתייצבה בפני חברת האשראי היא אותה גברת נעלמה.

כשכל הראיות האחרות מצביעות על הנאשם כמבצע העבירות, אין בעובדה זו כדי לעורר את הספק הסביר הדרוש בהליך הפלילי שיהיה בו כדי להוביל לזיכוי.

11. אישום שני:

על פי המיוחס לנאשם באישום השני, עובר לאישום זה, בתקופה שאינה ידועה למאשימה, היו הנאשם ומשה דגני (להלן: "דגני") שכנים.

במהלך חודש יוני 2010, או בסמוך לכך, רכש הנאשם מדגני רכב מסוג שברולט, הרשום על שם אמו של דגני, שמספרו 3401518 (להלן: "הרכב"). לאחר שהנאשם שילם לדגני מקדמה בסך 1,000 ₪, העביר דגני לנאשם את החזקה ברכב, תוך שהנאשם מבטיח לדגני כי הוא לא יעשה שימוש ברכב עד לתשלום מלוא תמורת הרכב והעברת הבעלות על שמו.

ביום 13.6.10 או בסמוך לכך, חתמו דגני והנאשם על זיכרון דברים, לפיו התחייב הנאשם כי אם יתקבלו דו"חות תנועה, מעת שהרכב עבר לחזקתו, הוא יישא בתשלומם.

סמוך לאחר מכן, במועדים שונים, העביר הנאשם לדגני תשלומים נוספים, כך שנוותר לו לשלם סכום של 3,500 ₪ עבור הרכב. במועד לא ידוע, נפגשו דגני והנאשם והוסיפו על גבי זיכרון הדברים הקיים את יתרת החוב של הנאשם לתשלום בנוסח "חייב 3,500 ₪".

לאחר שהנאשם לא שילם את יתרת החוב, ומשטרם בוצעה העברת בעלות בגין רכישת הרכב, ביקש דגני מהנאשם, במספר הזדמנויות, לשלם את היתרה ולבצע העברת בעלות.

הנאשם התחמק מפניותיו החוזרות של דגני לתשלום יתרת החוב ובמקביל, בין השנים 2010-2011, ביצע הנאשם עבירות חנייה, תוך ידיעה שהוא לא יישא באחריות בגין, מאחר שהרכב רשום על שם אמו של דגני.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, התקבלו 8 דו"חות חנייה לחובתה של אמו של דגני.

במעשים המתוארים לעיל, קיבל הנאשם במרמה את רישום דו"חות החנייה, שהיה מחויב בהם, על שם אמו של דגני.

בגין מעשים אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של קבלת דבר במרמה - על פי סעיף 415 לחוק העונשין.

12. **במענה לאישום השני** אישר הנאשם שהיה שכן של דגני והודה כי התכוון לרכוש ממנו את הרכב, כי העביר לידי מקדמה על סך 1,000 ₪, המשיך לשלם עבור הרכב, חתם על זיכרון הדברים (ת/15) ולבקשתו הוסף הכיתוב על יתרת החוב, אך כפר בטענה שהרכב עבר לחזקתו וכי ביצע עבירות חנייה ברכב, כשלדבריו לא בוצעה העברת בעלות משום שלא שילם את מלוא הסכום עליו סוכם תמורת הרכב.

לטענתו, מדובר בסכסוך אזרחי, בעל הרכב מנסה "להפיל" עליו את הדוחות משום שלא עמד בתנאי עסקת מכירת הרכב.

13. גדר המחלוקת אם כן מצומצמת ונוגעת רק לשאלות האם הרכב עבר לחזקתו של הנאשם, אם לאו, האם עבירות החנייה, בגין נרשמו הודעות תשלום קנס, שהוכח שבוצעו בתקופה הרלוונטית - באמצעות

הגשת הדוחות עצמם, בוצעו על ידי הנאשם ומה היה הגורם לאי העברת הבעלות ברכב על שם הנאשם:

האם, כנטען בעובדות כתב האישום וכטענת המתלונן, הנאשם התחמק מביצוע העברת הבעלות וביצע עבירות חנייה, תוך ידיעה שהוא לא יישא באחריות בגין משום שהרכב רשום על שם אמו של דגני ולשם השגה במרמה של רישום דוחות החנייה על שמה, או כטענת הנאשם, הבעלות לא הועברה על שמו משום שלא עמד בתנאי תשלום מלוא מחיר הרכב.

כך או כך, גם אם ייקבע שהחזקה ברכב עברה לידי הנאשם, וגם אם ביצע את עבירות החנייה והדוחות נרשמו על שם אמו של הנאשם, הרי נוכח התחייבותו בהסכם זיכרון הדברים לשאת בחובת תשלום הדוחות מדובר בסכסוך אזרחי של אי עמידה בתשלום על פי ההתחייבות האזרחית, ללא כל פן פלילי של מרמה.

ניתן ללמוד על כך גם מעדותו של אביו של דגני, מר חיים דגני, שסיפר כי **"רוב הדוחות בוטלו לי וזה עבר על שם הקונה של הרכב, על פי הזכ"ד (ת/15)".**

14. על אף האמור לעיל פטור בלא כלום לא אצא ואפרוש בקצרה את הראיות המתייחסות לשאלות שבמחלוקת, לגביהן עומדות לפניי למעשה גרסת המתלונן מזה וגרסת הנאשם מזה.

15. **דגני** מסר את גרסתו לגבי מכירת הרכב לנאשם בשלוש הזדמנויות, בתלונתו במשטרה, במהלך העימות עם הנאשם ובעדותו בבית המשפט.

בתלונתו במשטרה מתאריך 22.6.11 סיפר בין היתר כי העביר לנאשם את החזקה ברכב לאחר שהאחרון שילם לו מקדמה בסך 1,000 ₪ **"כי תומר הבטיח שהוא לא נוסע עם הרכב".**

בהמשך ולאחר שהנאשם שילם לו סכומים נוספים בתשלומים **"הייתי אומר לתומר שיגיע ויחזיר את הרכב כי הרכב ללא העברת בעלות [...]** תומר בכל השיחות היה אומר לי שהוא מגיע לעשות העברת בעלות ולשלם את היתרה".

בהתייחסו לזיכרון הדברים שהוגש ת/15 טען שרשם את המסמך בביתו, בתאריך 13.6.10, לאחר שקיבל מהנאשם את ה-1,000 ₪ הראשונים ובהמשך במהלך פגישה עם הנאשם ברחוב הוסיף לבקשת הנאשם את המילים **"חייב 3,500 ₪"**.

על פי גרסה זו היה מסמך זיכרון דברים אחד שנחתם בין השניים, עליו הוסף מאוחר יותר הכיתוב לגבי יתרת החוב.

בעדותו **בבית המשפט** שינה את גרסתו וסיפר על שני מסמכי זיכרון דברים.

הראשון נערך ונרשם על ידו ונחתם על ידי שניהם בביתו לאחר קבלת המקדמה בסך 1,000 ₪.

מסמך זה, לדבריו, הלך לאיבוד, אך על פי גרסתו באותו מסמך התחייב הנאשם להשלים עוד סך של 9,000 ₪.

משלא עמד הנאשם בתשלום היתרה, כיומיים-שלושה לאחר חתימת המסמך, ביקש ממנו הנאשם את מפתחות הרכב והתחייב לשלם.

מאחר שסמך עליו שישלם נתן לו מפתח אחד עם שלט של הרכב **"והשני היה בבית"** לגבי העברת הבעלות **"הוסכם שהוא ישלם ואז נעשה העברת בעלות. בינתיים סיכמנו שהוא לא יזיז את הרכב עד שלא נגמר הכול"**.

דגני למעשה מאשר את גרסת הנאשם לפיה תנאי להעברת הבעלות היה תשלום מלוא מחיר הרכב.

גרסתו ולפיה העביר לו את מפתחות הרכב אך סיכם עמו שלא יזיז אותו, נשמעת תמוהה, שכן מה טעם נתן לו מפתח הרכב ואחד השאיר אצלו, אם לא הייתה כוונה שהנאשם יעשה שימוש ברכב?

בהתייחסו לנסיבות עריכת מסמך זיכרון הדברים שהוגש (ת/15), סיפר בעדותו, בשונה מגרסתו במשטרה, כי כמה חודשים, **"אולי חצי שנה"** לאחר חתימת מסמך זיכרון הדברים שאבד, בפגישה שקיים עם הנאשם ברחוב חתם לו הנאשם על הדף, ובו התחייב **"שעוד שבוע הוא ישלם את כל הכסף ואם לא שאקח את הרכב. הוא התחייב גם לשלם את כל הדוחות ולעשות העברת בעלות"**.

עיון במסמך (ת/15) מלמד כי לא הייתה כל התחייבות של הנאשם לשלם את יתרת הסכום תוך שבוע ולא הייתה כל הסכמה בין הצדדים להחזרת הרכב לדגני אם הנאשם לא יפרע את יתרת הסכום תוך זמן קצוב כזה או אחר.

יתרה מכך, בניגוד לגרסת דגני, אין גם התחייבות של הנאשם לבצע העברת בעלות ברכב.

ההתחייבות היחידה הינה, כפי שצוין לעיל, לשלם את הדוחות אם יהיו כאלה.

אי הדיוקים המהותיים בגרסת דגני לגבי הרשום על גבי מסמך (ת/15), הניתנים להשוואה מול המסמך, פוגמים במהימנותו גם באשר להסכמות בזיכרון הדברים המקורי שאבד ושאינו ניתן משום כך להשוואה עם גרסתו.

לא זאת אף זאת בחקירתו הנגדית סיפק דגני תשובות מבולבלות והסברים תמוהים לשאלות ב"כ הנאשם בנקודות הבאות:

א. לגבי הסתירות בגרסאותיו באשר לנסיבות עריכת דוח זיכרון הדברים (ת/15);

ב. לגבי האופן בו התכוון לבצע העברת בעלות, כשאישר שלא קבע להיפגש עם הנאשם בבנק לצורך כך ואף לא מסר לו ייפוי כוח מאמו כשטען **"הוא אמר לי שהוא ילך לבנק ויעשה העברת בעלות לבד"**;

ג. בנוגע למפתח שנשאר אצלו, אישר לא אישר את גרסתו בחקירתו הראשית, התחבט והתלבט עד שסיכם והשאיר את כל האופציות פתוחות **"נשאר. אני לא משקר. אני לא זוכר אם היה או לא היה מפתח"**.

על אף האמור נשאר דגני עקבי בטענתו כי העביר לנאשם את החזקה ברכב וגרסתו זו נתמכת גם ביזכרון הדברים שערכו בו התחייב הנאשם לשלם עבור דוחות אם יהיו. ברי כי התחייבות כזו יכולה הייתה להינתן רק אם הרכב בהחזקתו.

חיזוק נוסף, לכך שהרכב עבר לחזקת הנאשם, ניתן למצוא בגרסת גבריאלי שמעיהו שהודעתו במשטרה (ת/44) הוגשה בהסכמה ובה סיפר כי הרכב היה מוכר לו כרכבו של הנאשם, אשר אף הודה בפניו שנהג ברכב.

בנוסף לכל אלה ניתן למצוא בגרסת הנאשם, כפי שנמסרה על ידו לראשונה בבית המשפט, לפחות ראשית הודאה בכך שהרכב הועבר לחזקתו, כפי שיפורט להלן:

הנאשם מסר את גרסתו לראשונה בבית המשפט לאחר שבמהלך חקירתו במשטרה, שמר על זכות השתיקה.

בעדותו הראשית אישר שביצע עסקה עם דגני לרכישת רכב, שהיה רשום על שם אמו או אביו של דגני ולא שילם את מלוא תמורתו.

הכחיש שנהג ברכב וטען כי לדגני היו מפתחות "ספייר", **"הוא לקח את האוטו ואין לי מושג מה עשה אתו"**.

בחקירתו הנגדית הודה ולו במשתמע שהרכב היה אצלו ולו לתקופה מסוימת כשטען ש"הוא (דגני -ה.ג.) **לקח את האוטו חזרה**", אך המשיך לטעון שלא נהג ברכב, כשהפעם בשונה מעדותו בחקירה הראשית אף הכחיש שקיבל את מפתחות הרכב מדגני.

אמינותו של הנאשם בשאלה זו מוטלת בספק רב, וזאת בלשון המעטה, אף אם אקבל את הסבריו לסיבה לשמירה על זכות השתיקה במהלך חקירתו במשטרה ובמהלך העימות, כשטען שנהג כך משום שהיה עייף ולא חש בטוב, לאחר שהוציאו אותו ב-5 בבוקר מאבו כביר לבית המשפט ומשם העבירו אותו לחקירה וכדבריו **"אני לא מאחל לאף אחד את מה שאני עובר. באתי לחקירה עם ראש שהתפוצץ. אמרתי שאני לא מרגיש טוב ושאני נמור מבית המשפט"**.

בהתייחסו לסיבת אי רישום העברת הבעלות טען הנאשם כי **"בעל הרכב היה צריך להעביר בעלות. הבנאדם שקניתי ממנו את האוטו לא היה על שמו. היה עיקול ונהייה סמטוכה. אמרתי שאני לא מוכן לעשות את העסקה בלי העברת בעלות"**.

טענת הנאשם לאי ביצוע העברת הבעלות, שונה מהגרסה שנמסרה על ידו בתשובתו לאישום, עם זאת היא אינה נופלת בהגיונה וסבירותה מטענתו של דגני לפיה טען בפניו הנאשם שיכול לבצע לבד את העברת הבעלות בבנק, טענה שנסתרה לכאורה בעדותו של אביו של דגני שטען שהנאשם הבטיח לו טלפונית **"שהוא יבוא ונלך להסדיר הכול"**, לאחר שאישר, לשאלת ב"כ הנאשם שידוע לו שהעברת בעלות מתבצעת בדואר עם בעל הרכב והצד השני.

16. מכול האמור לעיל עולות המסקנות הבאות:

א. בעקבות החתימה על ההסכם למכירת הרכב העביר דגני לנאשם את החזקה ברכב, אף שמפתחות רזרביים נשארו בהחזקתו; כשנתתי אמון בגרסת דגני בעניין זה, על אף חוסר הבהירות שבגרסתו לגבי השאלות האחרות שבמחלוקת.

ב. לא הובהרה עד תום הסיבה האמתית לאי העברת הבעלות ומי היה הגורם לכך, כשכל צד טוען שהוא היה מעוניין ברישום העברת הבעלות.

ג. ככל שחתימת הנאשם על זיכרון הדברים ת/15 והתחייבותו לשאת בתשלום דוחות חנייה, מחזקת - יחד עם ראיות חיזוק נוספות שפורטו לעיל - את גרסתו של דגני על העברת ההחזקה ברכב לנאשם ושוללת את גרסת הנאשם, היא גם מהווה את הראייה המזכה אותו מטענות המרמה שנטענו נגדו בכתב האישום.

התחייבותו בכתב לשאת בתשלום הדוחות שומט את הקרקע תחת הטענה שביצע עבירות חנייה בידיעה שדוחות החנייה ירשמו על שם אמו של דגני ובכך ישתמט מתשלום הדוחות.

17. העובדה שהנאשם לא שילם עבור הדוחות שהתקבלו, בניגוד להתחייבותו בזיכרון הדברים ת/15, יכולה להוות עילה לתביעה אזרחית נגדו על יסוד התחייבותו. מדובר בסכסוך אזרחי של אי עמידה בתשלום על פי ההתחייבות האזרחית, ללא כל פן פלילי של מרמה.

ניתן ללמוד על כך גם מעדותו של אביו של דגני, מר חיים דגני, שסיפר כי "**רוב הדוחות בוטלו לי וזה עבר על שם הקונה של הרכב, על פי הזכ"ד (ת/15).**"

18. התוצאה היא שאני קובעת שלא הוכח היסוד הנפשי שבכוונת המרמה, ומזכה את הנאשם מהעבירה של קבלת דבר במרמה באישום זה.

19. **אישום שלישי:**

על פי המיוחס לנאשם באישום השלישי, היו הוא וגבריאל שמעיהו (להלן: "**גבריאל**") חברים בילדותם.

בתאריך 19.12.10, בשעה 10:45, או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב המוזכר באישום השני (להלן: "**הרכב**"), ברחוב הבעש"ט 11 בתל אביב ועוכב על ידי בוחן תנועה של משטרת ישראל.

בוחן התנועה מסר לנאשם הזמנה לדין וכתב אישום בגין נהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש, לפי תקנה 308 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בעת בדיקתו של בוחן התנועה, התייצג הנאשם בפני בוחן התנועה,

בכזב ובמטרה להונות, כגבריאלי, כך שעל גבי ההזמנה לדין נרשמו פרטיו של גבריאלי וחתם חתימה הנחזית להיות חתימתו של גבריאלי.

כתוצאה מהמעשה המתואר לעיל, ניתן ביום 11.4.11 פסק דין נגד גבריאלי בהעדרו, בגינו נשלל רישונו והוטל עליו קנס בסך של 2,000 ₪.

במעשה המתואר לעיל התחזה הנאשם בכזב כגבריאלי, במטרה להונות, זייף את חתימתו וקיבל במרמה את רישום ההזמנה לדין ואת גזר הדין, על שם גבריאלי.

בגין מעשים אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירות של התחזות כאחר - עבירה לפי סעיף 441 לחוק העונשין, זיוף - עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין וקבלת דבר במרמה - עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

20. **במענה לאישום השלישי**, הודה הנאשם כי מכיר את גבריאלי אך כפר במעשים המיוחסים לו באישום זה ובהם גם בעובדה שנהג ברכב בכלל וביום ובשעה הנקובים בפרט.

21. הראיות באישום זה מבוססות על הודעתו במשטרה של גבריאלי - שהוגשה בהסכמה (ת/44), - על הדוח שרשם השוטר (ת/27), על ההודעה על שלילת רישונו ועל הממצאים שקבעתי ביחס להעברת החזקה ברכב לנאשם.

22. בהודעתו סיפר גבריאלי כי הנאשם התוודה בפניו, לאחר שפנה אליו בעניין ואף ציין את הסיבה שבגינה פנה דווקא אל הנאשם בעניין: **"הצבע של הרכב והדגם של הרכב (שברולט ירוק) מוכר לי כרכב של חבר בשם תומר משעלי [...]. דיברתי עם תומר על המקרה והוא הודה שאכן הוא זה שנהג את הרכב ומסר את הפרטים שלי לשוטר. הוא הבטיח שילך לעורך הדין שלי ויחתום אצלו על תצהיר שהוא זה שנהג ברכב אולם עד כה הוא לא עשה זאת ומתחמק ממני כל הזמן. החלטתי להגיש תלונה בנדון".**

ב"כ הנאשם ויתר על חקירתו הנגדית של גבריאלי ובסיכומיו טען כי טענת גבריאלי לפיה התוודה בפניו הנאשם "תלושה ולא הגיונית".

לא ברור על יסוד מה טוען ב"כ הנאשם טענה זו לאחר שהסכים להגשת אמרת גבריאלי במשטרה כלשונו ולאחר שלא נסתרה ולא עורערה בהעדר חקירה נגדית.

23. אמרת העד הוגשה בהסכמה ובחומר הראיות ניתן למצוא ראיות חיזוק לתמיכה במהימנות גרסתו ובהן הדו"ח של השוטר, מתאריך 19.12.10, ובו ציין סוג הרכב, צבעו ומספרו, התואמים לרכב של דגני, שכפי שקבעתי לעיל העביר את החזקה ברכב זה לנאשם, בתאריך שקדם למועד רישום הדוח על שם גבריאלי.

על פי גרסתו של גבריאלי, המתיישבת עם גרסתו של דגני, ולא נסתרה, סוג הרכב המדובר (שברולט) וצבעו (ירוק) היה בהחזקתו של הנאשם בתקופה הרלוונטית וזו הסיבה שפנה אליו.

24. **הנאשם** במשטרה שמר על זכות השתיקה הן במהלך חקירתו והן במהלך העימות.

בעדותו בבית המשפט אישר שמכיר את גבריאלי מהשכונה, אך הכחיש שהיה חברו באותה תקופה, או בכלל, וטען שלא ידועים לו פרטיו.

הנאשם אישר שעצר אותו שוטר אך טען שמסר את פרטיו ולא את פרטיו של גבריאלי.

יחד עם זאת לא סיפק כל הסבר כיצד פרטיו של גבריאלי מופיעים על גבי דוח שנרשם לרכב שרכש מדגני.

25. לאור מכלול הראיות המפורטות לעיל, כשעדותו של גבריאלי, על כל חלקיה, לא הופרכה, לאחר שהוגשה בהסכמה ולא התבקש זימונו לחקירה נגדית, בצירוף ראיות החיזוק ובהן בעיקר הראייה כי החזקה ברכב שלגביו נרשם הדוח נרכש על ידי הנאשם והחזקה בו הועברה אליו, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל להוכחת יסודות העבירות שיוחסו לנאשם באישום זה ומרשיעה אותו בעבירות כדלקמן:

התחזות כאחר - עבירה לפי סעיף 441 לחוק העונשין;

זיוף - עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין

קבלת דבר במרמה - עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

26. **אישום רביעי:**

על פי המיוחס לנאשם באישום הרביעי, בתקופה הרלוונטית לאישום זה, היה שלמה נמדר (להלן: "שלמה") נהג מונית, אשר ביצע העברות של כסף לנמענים שונים, לבקשת הנאשם.

הנאשם הציג עצמו בפני שלמה בשם "עומר". בחודש פברואר 2011, או בסמוך לכך, ביקש הנאשם משלמה הלוואה בסך 6,800 ₪ בתמורה לשיק דחוי כערבון, ושלמה הסכים.

הנאשם מסר לשלמה שיק בסך של 6,800 ₪, לתאריך פירעון 19.2.11, על שם "בשבשון בום בום בע"מ", חברה שהפסיקה פעילותה בשנת 2005 (להלן: "השיק הראשון"), שהגיע לידי בניסבות לא ברורות.

בטרם מסר שלמה את הכסף לנאשם, בדק שלמה את תקינותו של השיק הראשון וגילה כי השיק משוך מחשבון מוגבל. לאחר ששלמה הודיע לנאשם כי השיק הראשון לא תקין, מסר הנאשם לשלמה שיק נוסף על שם "גנאדי רבינוביץ'", שיצא את הארץ מבלי שוב באוגוסט 2008, בסך של 6,800 ₪, לתאריך פירעון 12.2.11 וטען בכזב כי השיק שייך לאביו (להלן: "השיק השני").

שלמה, שלאור בדיקה שערך סבר שהשיק השני בר פירעון, נתן לנאשם תמורתו ₪ 6,800 במזומן.

לאחר תאריך הפירעון הפקיד שלמה את השיק השני בבנק, אך הוא לא כובד מהטעם שהחשבון סגור. שלמה פנה לנאשם מספר פעמים, על מנת שיחזיר את כספו, אך הנאשם התחמק ממנו ולא השיב לו את כספו. במעשיו המתוארים לעיל קיבל הנאשם במרמה סך של ₪ 6,800.

על מעשיו אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של קבלת דבר במרמה, על פי סעיף 415 לחוק העונשין.

27. במענה לאישום הרביעי כפר הנאשם בהיכרות עם שלמה וכי הציג עצמו בשם "עומר" בכלל ובפני שלמה בפרט.

כמו כן כפר הנאשם בכל העובדות המיוחסות לו בכתב האישום ובהן בכך כי קיבל הלוואה משלמה, כי מסר לו שיק וקיבל ממנו כסף.

28. הראייה המרכזית הינה עדותו של שלמה, אשר מסר את גרסתו לראשונה בתלונה שהגיש נגד הנאשם במשטרה, אשר הוגשה כמוצג על ידי ההגנה (נ/4), בהמשך במהלך עימות עם הנאשם (ת/31) ולסיום בבית המשפט.

גרסתו כפי שנמסרה על ידו, בכל אחת מההזדמנויות באה לידי ביטוי בתיאור העובדות בכתב האישום.

מיד עם סיום רישום תלונתו נערך לשלמה מסדר זיהוי תמונות והוא הצביע על תמונתו של הנאשם ואמר "אני מזהה את הבחור במאה אחוז. זה הבחור שישב אצלי במונית ולקח כסף".

בהמשך הצביע על הנאשם במהלך העימות ובבית המשפט, כמי שקיבל ממנו כסף מזומן בסך ₪ 6,800 תמורת שיק שבדיעבד התברר שנמשך מחשבון סגור.

בחקירתו הנגדית עומת שלמה עם העובדה שמסר בהודעתו במשטרה ששמו של חברו שהיה אמור לפרוט את השיק שמסר הנאשם הוא תומר עמר.

בחקירתו הנגדית נשאל האם תומר עמר, אותו הזכיר בהודעתו, הוא החבר שלו שפורט שיקים ואליו פנה כדי שיפרוט את השיק שקיבל מהנאשם ולכך השיב בשלילה וטען ששם חברו הוא דיאמנט נוח, העובד בחברה לפריטת שיקים.

כשנשאל מיהו אם כן תומר עמר, השיב "עכשיו אני מבין. תומר עמר זה כנראה מי שפורט את השיקים בחברה. הוא רשם את השיק כדי להכניס את זה לבנק".

29. ב"כ הנאשם לא הצליח לערער את גרסתו של שלמה, גם אם התקשה לזכור את שם חברו, אשר היה

אמור לפרוט את השיק שקיבל מהנאשם ושלל היכרות עם תומר עמר, ששמו מופיע על גבי השיק שנמסר על ידי הנאשם בתמורה להלוואה שביקש וקיבל משלמה.

הסברו לסיבה שמסר את שמו בהודעתו במשטרה אינה בלתי סבירה.

שלמה, כאמור זיהה את הנאשם בוודאות במסדר תמונות, לאחר שעל פי עדותו נפגש עמו טרם ביצוע העסקה, מושא כתב האישום, כ- 6-7 פעמים. לא מדובר במפגש קצר ואקראי אלא כדברי שלמה העסקה בוצעה לאחר כ- **"6-7 פעמים שנסעתי אתו וכמה משלוחים שהוא עשה דרכי"**.

30. **הנאשם** אמנם הכחיש בחקירתו במשטרה כל היכרות עם שלמה וחזר על כך גם במהלך העימות עמו, אך בעדותו בבית המשפט, אף שלא חזר בו מטענתו שאינו מכיר את שלמה, מסר מספר עובדות לגבי שלמה שאינן מתיישבות עם גרסתו זו ומצביעות על היכרותו עם המתלונן.

כך למשל העיד ששלמה **"היה מתעסק עם מישהו שעסק בהלוואות של כספים"**. **"את שלמה נמדר אני לא מכיר. יכול להיות שנסעתי אתו במונית. הוא היה מתעסק עם מישהו שעסק בהלוואות של כספים בשם עומר עמר. את עומר עמר אני לא מכיר אישית. שמעתי את השם הזה. שמעתי שהוא מתעסק עם נכיון שיקים"**.

גרסה זו מפריכה את טענת הנאשם שלא הכיר את שלמה בכלל. אם אכן לא הכירו כלל כיצד ידע לספר עליו ש**"היה מתעסק עם מישהו שעסק בהלוואות"**? כשבחקירתו הנגדית טען באותה נשימה דבר והיפוכו: **"אני לא מכיר את הבנאדם הזה. הוא מתעסק עם עומר עמר"**.

הכחשתו הגורפת של הנאשם, מצד אחד ומתן פרטים על עיסוקיו של שלמה מצד שני פוגמים במהימנות גרסתו ומחזקים את מהימנות גרסתו של שלמה על אותה היכרות עם הנאשם שהובילה, לטענתו, להוצאת כספים במרמה ממנו, כנגד מסירת שיק מחשבון סגור, לאחר שניסיון להשתמש בשיק אחר, שאף הוא נמשך מחשבון סגור - נכשל.

31. חיזוקים נוספים לאמיתות גרסתו של שלמה ניתן למצוא בראיות הבאות:

א. עדותו של **רון בכשי**, הבעלים של חברת "בשבשון בום בום בע"מ", אשר זיהה את ההמחאה הראשונה שמסר הנאשם לשלמה, כטענת האחרון, כביטחון לכיסוי סכום ההלוואה שביקש משלמה.

בעדותו סיפר כי החברה הפסיקה את פעילותה בשנת 2005, כתב היד על ההמחאה אינו כתב ידו והחתימה אינה חתימתו.

עוד הוסיף וסיפר כי בין השנים 2006-2008 עבר ניתוח לב, היו לו שני גידולים ושני מעברי דירה, כולל גירושים ופנקסי השיקים אבדו או נגנבו.

גרסת העד מחזקת את אמיתות גרסתו של שלמה, על האירוע כולו.

ב. חיזוק לעדותו של שלמה לגבי הקשר של הנאשם לאירוע נמצא בעדותו של **רס"מ איתן מנחם**, חוקר ביחידת הונאה, אשר העיד כי ביקש מהנאשם דוגמאות כתב יד להשוואה מול השיקים, שלטענת שלמה קיבל מהנאשם, והנאשם סרב לתת.

עיון בהודעותיו של **הנאשם**, בכל הקשור לאישום זה ובדו"ח העימות, מלמד כי בתחילה שיתף הנאשם פעולה עם החוקרים והשיב לכל השאלות, כשטען, כאמור, שאינו מכיר את שלמה, אך בהודעתו האחרונה (ת/30) כשהתבקש למסור דוגמאות כתב יד הודיע כי הוא שומר על זכות השתיקה וסרב לתת דוגמאות כתב יד.

לא ניתן על ידי הנאשם כל הסבר לסירובו זה ולטקטיקה בה בחר בשלב זה החקירה, קרי: לשמור על זכות השתיקה.

מדובר בהתנהגות מפלילה המצביעה על תחושת אשם.

ג. בהודעתו מסר שלמה כי מספר הטלפון באמצעותו הזמין אותו הנאשם לביצוע הנסיעות היה 052-9502233 (נ/4).

מספר הטלפון הזה מעודכן בפלט אדם (ת/59) מתאריך 30.8.10 והוא מופיע כמספר הטלפון של הנאשם גם בהודעתו תחת אזהרה בחשד לביצוע העבירה מושא אישום זה והאישום החמישי.

יתרה מכך רשום מספר טלפון זה בשירות 144 תחת שמה של לינוי לויאני, אחותה של אורטל לויאני, שהייתה בתקופה הרלוונטית בת זוגו של הנאשם (ת/55).

על אף האמור טען הנאשם שלא היה לו "**מספר כזה בחיים**".

32. לאחר שמצאתי שגרסתו של שלמה אמינה ונתמכת בראיות חיצוניות, בעוד גרסתו של הנאשם משוללת הגיון ובלתי אמינה הגעתי למסקנה שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם קיבל משלמה במרמה סכום של 6,800 ₪.

לאור האמור לעיל, **אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה, על פי סעיף 415 לחוק העונשין.**

33. **אישום חמישי:**

על פי המיוחס לנאשם באישום החמישי, בין החודשים ינואר - מארס 2011, במועדים שונים, ביצע הנאשם עסקאות במרמה, באמצעות שימוש במספרים של שני כרטיסי חיוב, השייכים האחד לגב' ענת גרגיר (להלן: "**ענת**") והשני למר אבנר הופשטיין (להלן: "**אבנר**"), ללא ידיעתם וללא הסכמתם ובכוונה להונות.

הנאשם ביצע עסקאות טלפוניות על ידי מסירת מספרם של כרטיסי החיוב כפי שמפורט בנספח א' לכתב האישום.

במעשיו, ביצע הנאשם עסקאות בכוונה להונות על ידי כך שהשתמש במספר כרטיס האשראי של ענת בסך של 3,936 ₪ ובמספר כרטיס האשראי של אבנר בסך של 863 ₪ וקיבל במרמה טובין ושירותים בסך כולל של 4,799 ₪.

הנאשם מואשם, בפרק הוראות החיקוק, בגין המעשים המיוחסים לו באישום זה בעבירות כדלקמן:

בעבירה של הונאה בכרטיס חיוב, על פי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (ריבוי מקרים) (להלן: "**חוק כרטיסי חיוב**");

בעבירה של קבלת דבר במרמה, על פי סעיף 415 לחוק העונשין.

34. בתשובתו לאישום זה מסר הנאשם כפירה כללית ובסיכומיו לא חלק למעשה בא כוחו על העובדה כי נעשה שימוש שלא כדין בכרטיסי האשראי של ענת ואבנר אך טען שאין ראייה הקושרת את הנאשם לביצוע השימושים האמורים.

35. נוכח צמצום חזית המריבה יש לבחון האם אכן הוכח מעבר לכל ספק סביר כי השימושים שלא כדין בכרטיסי החיוב בוצעו על ידי הנאשם.

המאשימה מבקשת לקבוע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו באישום זה על יסוד עדותה של חוקרת במחלקת הביטחון של לאומי קארד, עינת חמו, אשר הודעתה במשטרה הוגשה על ידי ההגנה וסומנה נ/3 ובה התייחסות לגבי אחד השימושים בכרטיס האשראי של ענת ובשילוב עם עדותה של אורטל לויאני חברתו של הנאשם בתקופה הרלוונטית.

לגבי יתר השימושים בכרטיסי האשראי של ענת ואבנר, מצביעה המאשימה על ראיות נסיבתיות שיש בהן לדעתה כדי להוביל למסקנה יחידה כי הנאשם הוא שביצע את המעשים המיוחסים לו באישום זה.

ב"כ הנאשם בסיכומיו הצביע על שורה של מחדלים שאפיינו את החקירה בעניין אישום זה ושעליהם חקר את החוקר המשטרתי בתיק וביקש לזכותו ולו מחמת הספק.

36. בהודעתה במשטרה מסרה העדה עינת חמו כי בניסיון לאתר את זהותו של מי שביצע את השימושים בכרטיסי האשראי, פנתה לבתי העסק בהן בוצעו עסקאות שהוכחו על ידי ענת ואבנר.

במהלך הבירור הגיעה למנהלת החשבונות של בית העסק "הדס הכשרות מקצועיות", ממנה למדה כי מדובר בתשלום עבור קורס קולינרי בתל-אביב לטובת התלמידה אורטל לויאני וכי שמו של הבחור ששילם עבור התלמידה הוא תומר.

בפגישה שקיימה עם אורטל מסרה לה האחרונה כי בעבר הייתה חברתו של הנאשם ונכון לאותו יום ידידתו וכי הם מסייעים אחד לשני רק מבחינה כלכלית וסירבה למסור לה כל פרט מזהה לגביו, למעט שמו.

בעדותה בבית המשפט הוסיפה כי למדה מפיה של אורטל שהנאשם הוא ששילם עבור לימודיה לבית העסק "הדס הכשרות מקצועיות", כי אורטל התקשרה אליו והודיעה לו שנציגי חברת האשראי הגיעו אליה, אך סירבה לתת לה לדבר עמו, וכי הוא שלח באמצעות מונית סכום של 1,000 ₪.

לאחר מכן שוב לא היה לה שום קשר עם הבחור עמו שוחחה אורטל.

עדותה של העדה נשענת כל כולה על עדויות שמועה וכזו נעדרת משקל ראייתי.

37. בעקבות הודעתה של עינת חמו, נחקרה אורטל לויאני במשטרה. הודעתה מתאריך 21.6.2011 הוגשה והתקבלה בבית המשפט חלף עדות ראשית (נ/9).

בהודעתה סיפרה כי מסרה לתומר סך של 1,000 ₪ בערך כדי שישלם עבורה, מאחר שלא היה באפשרותה להגיע לשלם וכי הנאשם אמר לה ששילם ב-2 תשלומים באמצעות כרטיס האשראי של חברו.

לאחר שהגיעו אליה נציגי חברת האשראי התקשרה לנאשם ששלח מונית עם 1,000 ₪.

ראוי לציין כי על פי הקבלה, שולם למוסד הלימודי סך של 1,310 ₪ באמצעות כרטיס האשראי של ענת.

38. הראייה שלדעת המאשימה קושרת את הנאשם גם לשימושים האחרים הינו מספר הטלפון הנייד 052-9502233, שנמסר על ידי מי שביצע את השימושים בכרטיסי האשראי של ענת ואבנר שלא כדן.

כפי שכבר הוזכר לעיל, מספר טלפון זה מעודכן בפלט אדם (ת/59) מתאריך 30.8.10 והוא מופיע כמספר הטלפון של הנאשם גם בהודעתו תחת אזהרה בחשד לביצוע העבירה מושא אישום זה והאישום החמישי.

יחד עם זאת רשום מספר טלפון זה בשירות 144 תחת שמה של לינוי לויאני, אחותה של אורטל לויאני, שהייתה בתקופה הרלוונטית בת זוגו של הנאשם (ת/55).

על אף האמור לעיל, לא נחקרה לינוי לויאני במשטרה ואף לא הובאה כעדת תביעה, למצער כדי לשלול את האפשרות שהיא ביצעה את השימושים בכרטיסי האשראי.

39. הנאשם עצמו, שמר בחקירתו במשטרה על זכות השתיקה.

בבית המשפט הכחיש כל היכרות עם אבנר או ענת והכחיש כל שימוש בכרטיס אשראי כלשהו מאז היותו בן 18.

בהתייחסו בחקירתו הנגדית לגרסתה של אורטל, הכחיש כי סייע לה באותה תקופה מבחינה כלכלית בטענה, המתיישבת עם גרסתה של אורטל, לפיה התשלום עבור לימודיה בוצע לאחר שנפרדו.

לטענתו בתקופה הרלוונטית "היה לה ידיד שתמך בה כספית ועזר לה הרבה. אם אני לא טועה, הוא או היא

שילמו לקורס. זה היה אחרי שנפרדנו. הוא עזר לה מעל ומעבר" כשנשאל לגבי עדותה של אורטל על כך שהיא נתנה לו 1,000 שקלים במזומן והנאשם אמר לה שישלם עבור הקורס בכרטיס אשראי כי הוא זקוק למזומן הכחיש ואמר "פעם ראשונה שאני שומע את זה בבית המשפט. לא קיבלתי ממנה אף פעם כסף. הידיד עזר לה [...] לא היה דבר כזה. [...] אני מזכיר שבאותה תקופה היא לא היתה חברה שלי".

בגרסתו גם הכחיש ששלח מונית עם 1,000 ₪ לתשלום לאחר שהגיעו חוקרי חברת האשראי לאורטל וטען כי כלל לא ידע על כך וכי היא לא סיפרה לו דבר על כך.

לשאלה מדוע שאורטל תעליל עליו השיב כי אורטל לא העלילה עליו אך "אורטל אולי נלחצה ולא רצתה להפיל את הידיד שלה [...] הידיד מאוד עזר לה. באותה תקופה היינו בשלב של "פירוק החבילה" ואולי היא לא רצתה להפיל את זה עליו. הוא העביר כספים לה ולמשפחה. [...] אמרתי לך - יכול להיות שהיה לה משהו עם הידיד הזה. באותה תקופה רבנו והחבילה עמדה להתפרק. הידיד תמך בה כספית, וזה הכול".

40. התנהגותה של אורטל מול חוקרי חברת כרטיסי האשראי, כשסירבה למסור פרטים מזהים על הנאשם ולא אפשרה להם לשוחח עם הבחור אליו התקשרה שיביא את הכסף, מעוררת סימני שאלה לגבי אמיתות גרסתה המפלילה את הנאשם, בהינתן שעדותה של עינת חמו, כאמור לעיל, נעדרת כול משקל ראייתי.

העובדה שהנאשם שמר על זכות השתיקה במשטרה מעוררת את החשד נגדו והייתה יכולה להוות חיזוק או אף סיוע, מקום שכזה היה נדרש, אך ראיית חיזוק יכולה לחזק את ה"יש" ובהעדר ראייה היכולה לשמש תשתית להרשעה נעדרת ראיית החיזוק משקל ראייתי.

41. לגבי הראייה הקושרת את הנאשם ליתר השימושים, מדובר בראייה אחת שאינה מובילה בהכרח למסקנה אחת בלבד לפיה הנאשם הוא שביצע את השימושים, בהיות הטלפון המדובר רשום על שם אחר.

גם אם נאמר שהנאשם עשה שימוש במכשיר טלפון זה, כפי שעולה מפלט אדם, לא הופרכה האפשרות כי שימוש כזה נעשה לפחות גם על ידי מי שמספר הטלפון רשום על שמו.

42. נוכח כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה שהמאשימה לא הרימה את הנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם הוא שביצע את העבירות המיוחסות לו באישום זה ומזכה אותו מהעבירות של הונאה בכרטיס חיוב, על פי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, (ריבוי מקרים) ומעבירה של קבלת דבר במרמה, על פי סעיף 415 לחוק העונשין.

43. לסיכום:

א. **לבקשת המאשימה, לאחר שלא עלה בידה להוכיח את עובדות האישום השישי, אני מזכה את הנאשם מהעבירה של קבלת דבר במרמה שיוחסה לו באישום זה.**

ב. לאחר שלא עלה בידי המאשימה להוכיח את קיומו של היסוד הנפשי שבכוונת המרמה, בעבירה שיוחסה לנאשם באישום השני, אני מזכה אותו מהעבירה של קבלת דבר במרמה באישום זה.

ג. לאחר שהמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את יסודות העבירות שיוחסו לנאשם באישום החמישי אני מזכה אותו מהעבירות של הונאה בכרטיס חיוב, על פי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, (ריבוי מקרים) ומעבירה של קבלת דבר במרמה, על פי סעיף 415 לחוק העונשין.

ד. לאחר שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את יסודות העבירות שיוחסו לנאשם באישומים הראשון, השלישי והרביעי אני מרשיעה אותו בעבירות כדלקמן:

1. בשתי עבירות של התחזות כאחר - על פי סעיף 441 לחוק העונשין;
2. בעבירה של זיוף על פי סעיף 418 לחוק העונשין;
3. בשתי עבירות של קבלת דבר במרמה - על פי סעיף 415 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ו, 20 אפריל 2016, במעמד הצדדים